

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

3. Lethifera noxa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

luisse. Horum pedes in draconum seu serpentum volumina definebant; quod significat, nihil eos *rectum*, nihil superum aut sublime cogitasse, totius vitæ eorum gressu & processu in inferna vergente. Hæc ille. Id ipsum jam antè S. Historia de gigantibus, Terræ filijs, nihil nisi terrena cogitantibus indicavit Gen. 6. *Videns autem Deus, quod multa malitia hominum esset in terra, & cuncta cogitatio cordis intenta esset ad malum omni tempore.* Cicero quoque eos gigantibus comparat, qui Mundo providentiam seu Rectorem præesse inficiantur; nam in Catone majore ait: Quid enim est aliud, Gigantum more bellare cum Dijs, nisi naturæ repugnare? Hæc enim docet, Mentem aliquam esse supremam, quæ cuncta gubernet. Deum verò negare, est idem, ac Deum cælo pellere velle. Nempe juxta regium Psaltes, *Dixit insipiens, non est Deus.* Psal. 52. Explicat hoc Natalis Comes in Mythologia lib. 6. c. 21. Gigantes inquit, crudeles & temerarij, qui nihil honestum esse putarunt, nisi quod placuisset; vel Jovem ipsum de cælo pellere ausi sunt. Id ego nihil aliud esse crediderim, nisi vácordes homines, quibus libido & impetus animi dominatur, Deos omnes contemnere, ac pro viribus suis religionem evertere, cum religio omni temeritati & improbitati sit adversaria. Nam sine religione, & Deorum metu, nihil neque justum, neque pium, neque sanctum fieri potest. Verùm quia scelerum omnium comes est supplicium & pœna, & miseriæ (Deus enim est gravissimus flagitiorum vindex) illi non injuria ab Hercule & Pallade, & dijs cæteris profligati, acerbissimisque supplicijs addicti sunt, cum nemini esse scelerato impunè denique liceat. Ita ille contra Atheos, etiam nostri temporis Gigantes.

II. (b) Secundò dicuntur illa hominum monstra montes imposuisse montibus, & simul cum aggestis illis molibus, fulmine fuisse dejectos: quod superbis meritò contingit, quibus Deus resistit, tantòque profundius eos deprimit, quantò altius eniti conantur. Jobus cap. 26. ait: *Ecce gigantes gemunt sub aquis, & qui habitant cum eis.* Docuit hoc Diluvium, quando fluctus immanes contra vâsanos mortales insurrexerunt, & in imo sepelierunt. De quibus etiam Isaias c. 26. *Terram gigantum detrahes in ruinam.* Et Siracides c. 16. *Antiqui gigantes destructi sunt, confidentes sua virtuti.*

III. (c) Tertiò, sicut Lucifer in cælo suis cum asseclis bellum movit Deo, ita contra æternum Numen insurgunt in terra, quicumque lethifero sese crimine obstringunt; perditì, projectique Terræ filij. Unde

F

psal.

(b) Per gigantes demonstrantur Superbi, (c) per gigantes indicantur peccatores scelesti.

Pfal. 118. vocantur *Peccatores terra*; quippe qui terrestribus & brutis cupiditatibus abrepti, cœlestia contemnunt, Deum ipsum cœlo detracturi, si possent vindicem ejus manum exarmare. De his psalmus 36. *Gladium evaginaverunt peccatores.* Sed gigantes hos potentior Gigas debellat, de quo Jobus c. 16. *Concidit me vulnere super vulnus, irruit in me quasi gigas.* Et Isaias 41. *Ecce confundentur, & erubescunt omnes, qui pugnant adversum te: erunt, quasi non sint: peribunt viri, qui contradicunt tibi. Queres eos, & non invenes, viros rebelles tuos, erunt quasi non sint: & veluti consumptio homines bellantes adversum te.*

IV. (d) Quartam Horatius doctrinam suggerit, dum canit:
Vis consilii expers mole fuit sua.

Vanæ sine viribus iræ, & vanæ sine mente vires: Proxima ruinae est inconsulta ferocia. Ut cœlum oppugnarent, cæca temeritas impulit gigantes, è terra ortos, in terram redituros: Polyphemus quale corporis monstrum! ab Ulyssæ tamen delusus & interemptus est: cur? unoculus fuit, cui lumen rationis ademptum. Quis robustior Milone Crotoniate? stolidi virium præsentia ipsum perdidit, dum conatus fissam quercum manibus divellere, intra fissuram hæsit, miserimèque periit. Nimirum, plerumque ubi plus est corporis, ibi minus est mentis. Et verum est illud:

Vis multa, sed consilium plura perficit.

In cœlo propugnando plurimum potuere Pallas & Hercules, Sapiencia cum Fortitudine juncta. Ex Ovidio discite, Jovem in sua oratione de extinguendo genere humano, boni Principis officium ostendisse, dum ait:

Cuncta prius tentanda; sed immedicabile vulnus
Ense recidendum est; ne pars sincera trahatur.

Rectè Seneca: Nemo ad supplicia exigenda pervenit, nisi qui remedia consumpsit. Et Tullius in Catilin. 2. Quæ sanari poterunt, quacunque ratione sanabo: quæ ressecanda erunt, non patiar ad perniciem civitatis manere.

V. (e) Quintò non malè accommodabitur Gigantum fabula ad illos, qui nimis ardua consilia suscipiunt, & fiducia ingenij elati, pede suo se metiri nesciunt; nec antè in altum eniti, & ipsum Jovis solium captare desinunt, quàm vi & mole cœpti temerariè negotij obruti, turpiter deficiunt ac succumbunt. Tales gigantes proponit nobis historia Romana in Cornelio Sylla, C. Mario, L. Catilina, M. Manlio, L. Lentulo,

(d) *Vana sunt vires sine consilio* (e) *Stolidi præsentia.*